

Kedves Olvasóink. Nagy örömmre szolgál, hogy írásain keresztül megismerhettem Benedek M. Eleket, akivel azóta személyesen is találkoztam és a Teremtő gondviselése folytán megtapasztalhattam egy igaz székely ember vendégszeretetét és nagylelkűségét.

Lehet, hogy a rádió meg a tv. nem az ő nevét zengi, pedig már két kötetes szerző és a harmadik könyve is készül.

Hiánypótló írásai melegséggel töltik el az olvasó szívét, hiszen szülein és nagyszülein életmódját, észjárását eleveníti fel ízes, székely nyelven, ugyanakkor olyan őszinte nosztalgiával idézi gyerekkora emlékeit, hogy az olvasó maga is átéli vele együtt a történeteket.

Fogadják szeretettel Benedek M Elek bemutatkozását! – S.I.

Kápolnásfalu, a "világ közepe"!

Tisztelt Olvasótábor, immár eljött az ideje bemutatkoznom, mindezt azért, mert elhatároztam, hogy ezentúl megosztom gondolataim Önökkel, s amikből ízelítőt kaphattak az előző számokban. Szóval, a nevem Benedek Elek, de sietek tisztázni magam, nem felvett név, hanem keresztség révén jutottam hozzá, a felvett a Benedek M Elek, hogy ne tévesszenek össze Elek Apóval. 1955. június elsején születtem Kápolnásfaluban, s ahol harmincnégy év távollét után, lassan nyolc éve, ismét lakom, lakunk a feleségemmel. Azt hiszem, nem kell túl sokat írnom a faluról, elég annyi, hogy Székelyudvarhelytől 22, Csíkszeredától 30 kilométerre, a Hargita nyugati lejtőjén fekszik, nagyjából kétezer háromezer lakost számláló székely nagyközség. A "hiányzó" harmincnégy évet Szatmárnémetiben éltük le, ott dolgoztunk, ott született meg a három gyermekünk, Elek, Annamária, és Alpár. Igazából írni már középiskolás koromban elkezdtem, a szentkeresztbányai Reál Gimnázium tanulójaként újságot szerkesztettünk, ha jól emlékszem, két éven keresztül, "Friss hajtás" címmel. Irodalom és sport volt az én feladatkörm, a sport azért, mert kézilabdáztam, középtávfutó voltam, háromszoros megyei bajnok 1500 méteren, az utolsó két gimnáziumi évem alatt a "VASGYÁR" csapatában kézilabdáztam, közben megtanultam teniszezni, aminek nagy hasznát vettem Szatmáron, az Unio bányagépgyárban dolgoztam mint gépészmérnök, nagyon jó feszültség levelező volt az irodai munka után, 1987 nyaratól vizsgázott teniszbíróként dolgoztam a munkám mellett, s 1991-től már nemzetközi szinten. De erről a harmadik könyvem "mesél", A teniszpálya bővítésében" című, ami kiadásra vár. A lényeg, 2020-ban jöttem el nyugdíjba, s akkor szeptemberben búcsúztam el az aktív bíraskodástól is, lévén, hogy javában tombolt a koronavírus, s a feleségem, Ibolya nagyon félt a járványtól... én még szerettem volna eljárni versenyekre, jól jött volna egy kis nyugdíj kiegészítés, de ez van. De vissza az írásra, '87 novemberében kezdtem írni gyermekkorom szép élményeit, abból a megfontolásból, hogy nem tudhattam, gyermekeinket merre sodorja az élet, s a sok szép élményt, amiben részem volt, muszáj megosztanom velük, s majdan az unokákkal, mert sem nekik, sem az újabb generációknak már nincs meg az a sok gyönyörűség, amiben nekünk részünk volt. Különben Szatmáron "majdnem újságíró" lettem: egy idegenből hazaköltözött úr akart indítani új, független napilapot, versenyvizsgáztam, egy képzelt riportot (no, nem "egy amerikai popfesztiválról"), és egy esszét kellett írnom... aztán mégsem lett semmi az újságból, vagy a városvezetés, vagy az akkori egyetlen magyar

párt keze alatt működő napilap nem szeretett volna konkurenciát. Amúgy, a legjobb dolgozatot írtam, ahogy elmondták, s kérdeztek újságírói "előképzettségemről"... mondtam, nekem olyan nincs, velem született ösztönből írok, ez is olyan mint a pedagógiai érzék, vagy bármi, amibe bele kell születni! Soha nem akartam elmenni az országból, már Szatmár is nagy kihívás volt, hiányzott a Hargita, igaz a szabadságom mellett elég sokszor jártam kiküldetésbe a székelyföldi bányákhoz. Aztán, 2019-ben gyökeres változás állt be az életembe. Egy találkozás, egy beszélgetés Marosvásárhelytől Székelyudvarhelyig a buszon Lőrincz Ilona nyugdíjas tanárnővel, akinek sugallatára megnyílt előttem egy új korszak: megnyertem egy Kárpát-medencei irodalmi pályázatot, a díjátadó Budapesten az Országházban, 2019. június 4-én, az egész olyan volt mint egy álom... öszre kész lett az első könyvem anyaga.

"A megfakult ösvényeken" 2020 január végén jelent meg, gyermekkori emlékek, novellák, versek, amolyan "vegyes savanyúság", ami a lelkemből jött, s jön azóta, a mai napig, s remélhetőleg, életem végéig. Azóta már a második, "Tánclepésben" című könyvem is megje-

lent, sőt jócskán el is fogyott... nem írok hosszú, vaskos könyveket... csak a lényegét, röviden, velősen, s igazán aprópenézért... nem gazdagodni, gazdagítani akarok írásaimon keresztül!

A világ közepe... nem rólam szól, olyan emberekéről, akik dicsőséget hoztak falunknak, olyan épületekről, megvalósításokról, amik maradandó értéket képviselnek, remélhetőleg még századokom át, hacsak addig az emberiség teljesen el nem tűnik az Isten "szemétkerakójában", mert megelégszik azt az aljas viselkedést, amibe belekeveredünk, s amit már nem tűrhet sokáig.

Mindjárt kezdem Balázs Iréne Tanító Néni-vel, aki az első négy iskolai évemben meghatározó eleme volt további életemnek... április 1-én töltötte a 95. életévét, s mikor felköszöntöttem, ugyanazt az "akkurátus" nevelőt láttam Benne, mint hatvan évvel ezelőtt. Az Ő keze munkája a "Kápolnásfalu monográfiája", a Tájház, a sok összegyűjtött népi "ereklyével", ami képviseli falunk múltját, jelenét, s remélhetőleg jövőjét is! A szövő-fonó, hagyományos népviselet készítőjének csoportja is neki köszönheti létét, köszönjük Tanító Néni!

Aztán itt van unokabátyám, Lőrincz György, ahogy emlegetem Gyuri bátyám, a Magyar Köztársaság Lovagkeresztjének kitüntetettje, író, aki megrendítő alaposággal írja le a szé-

kely nép állandó küzdelmét a túlélésért a kommunista korszakban, s az egymás ellen feszülő, virtuskodó, sokszor tragédiában végződő összehúzózkodásával... Ők az élők, s akik már nincsenek velünk, azokról kevés a tudomásom, így nem próbálok fércelni! Dicsőség nekik, dicsőség emléküknél!

Templomunk, a Szent Péter és Pál tiszteletére, 1770-ben épült római katolikus templom, immár 252 éve hívja a híveket az Istennel való találkozársra, hogy hitünk összetartson amíg csak lehet... kifejező a homlokzatán lévő felirat: "Téged Isten dicsérik", a "Tedeum" kezdő sora...

A Kápolna a temetőben, amiről a falu a nevére kapta, azért, mert mint egyházközség, a Szentegyházfaluba már meglévő templomához tartozott, amíg kész nem lett a miénk. A panziók, a székely vendégszeretet szimbólumai is megtalálhatók, elég szép számban, a csend, a béke, a nyugalom szigetei, télen-nyáron.

A teljesség igénye nélkül említettem meg ezeket, ezért a "világ közepe" nekem, nekünk... de hiszem, és valom, minden székely, minden magyar település adott olyan valakiket, vagy valamiket, amiért a lakói ugyanúgy vállalhatják saját településüket a világ közepének, hát ezért nem kell senkinek a "bicskához nyúlni", míg el nem olvassa cikkemet, nem öndicséret... próbálkoztak Fülöp Jimmy-vel is a Marseille-i kocsmában... kevés sikerrel, hát elengedték a zsebükben a bicskát, ami a békülés első jele.

Megosztom a hitvallásom első részét Önökkel, az első könyvem "ars poeticája", s amire szerintem nem kell kommentár:

Hitvallás

Hogy hol születtem, nem kell elmondanom, Elég ehhez olvasni a szép gyermekkorom. A Kárpátok ölében, a Hargita alatt, Hová a nagy Isten küldött székely hadat.

Védeni országát, védeni a népét, Nagyasszonyát, s véle István örökségét. Kemény, küzdő népem ivadéka vagyok, Immár nem kardommal, tollammal harcolok. ...."

Végezetül, idézem szó szerint Orbán Viktor Miniszterelnök Úr köszönő levelének egy részét, amit hozzám intézett 2021 március 8-i keltezéssel, ami arra serkent, hogy tovább folytassam harcom a gyönyörű székely beszédünk, anyanyelvünk fennmaradásáért:

"Jól tudjuk, hogy akinek az Úristen magyarként az íráshoz tehetséget adott, annak a szavak csatasorba állítása egyszerre szolgálat és kötelesség. Különösen így van ez, amikor az író tolla alatt egy olyan világ elevenedik meg, ahol ma minden magyarul megtanított és leírt szónak jelentősége van, hiszen egyedül szellemi örökségünk továbbadása révén növekedhetnek fel azok az újabb nemzedékek, akik ismét kitapaszkák az eltűnőben lévő ösvényeket."

Ennyi lenne... nem hiszem, hogy kéne valamilyen magyarázat. Olvassunk, olvassuk a lapot, s amíg a józan, tárgyilagos olvasnivalót Önökkel megoszthatjuk, addig mindenki lelke megnyugodhat, s mint világító fátylát adhatja tovább, hisz oly egyszerű: HIT, KITARTÁS, EMBERSZERETET, s a SZÜLŐFÖLDÜNK-HŐZ való, FELTÉTLEN RAGASZKODÁS!

A véletlen, vagy az Isteni Gondviselés útján került bele egy előző számba, pontosabban a 2022. március 12.- március 25-e közötti egyik írásom, nemhiába mottóm az "Oroszlánkölykök" című monumentális regényből vett idézet: "Ember Plusz Szándék Egyenlő Véletlen!" Ezzel egy kicsit elköteleztem magam, ahogy a Miniszterelnök Úr is írta, a szavak csatasorba állítására, s ebben a lapban megtaláltam azt a hangot, ami továbbléti a megkezdett utón.

Tisztelettel

Benedek M Elek